

त्रीन् पथो हेतुना केन प्रावयेन्नोकपावनी ।
 त्रिषु लोकेषु धर्मज्ञ कर्मभिः कैः समन्विता ॥ ३ ॥
 तथा ब्रुवति काकुत्स्थे विश्वामित्रस्तपोधनः ।
 निखिलेन कथां सर्वामृषिमध्ये न्यवेदयत् ॥ ४ ॥
 पुरा राम कृतोद्वाहः शितिकण्ठो महातपाः ।
 उमा च स्पर्धया देवी मैथुनायोपचक्रतुः ॥ ५ ॥
 तस्य संक्रीडमानस्य महादेवस्य धीमतः ।
 शितिकण्ठस्य देव्याश्च दिव्यं वर्षशतं गतं ॥ ६ ॥
 एवं मन्मथयुद्धे तु तयोर्नासीत् पराजयः ।
 न चापि तनयो राम तस्यामासीत् परंतप ॥ ७ ॥
 ततो देवाः समुद्दिग्नाः पितामहपुरोगमाः ।
 यदिहोत्पद्यते भूतं कस्तत् प्रतिसहिष्यते ॥ ८ ॥
 ते ऽभिगम्य सुराः सर्वे प्रणिपत्य वृषध्वजं ।
 शितिकण्ठं महात्मानमिदं वचनमब्रुवन् ॥ ९ ॥
 देवदेव महाभाग सर्वभूतहिते रतः ।
 सुराणां प्रणिपातेन प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥ १० ॥
 न लोका धारयिष्यन्ति तव तेजः सुरोत्तम ।
 ब्राह्मेण तपसा युक्तो देव्या सह तपश्चर ॥ ११ ॥
 त्रैलोक्यहितकामार्थं तेजस्तेजसि धारय ।
 रक्ष सर्वान् इमान् लोकान् नालोकं कर्तुमर्हसि ॥ १२ ॥